

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2017-08-22
Besvaras senast
2017-09-15

Till socialminister Annika Strandhäll (S)

2016/17:601 Väntetider inom barn- och ungdomspsykiatrin

Psykisk ohälsa och självmord är folkhälsoproblem som sällan får det utrymme det förtjänar i den politiska debatten. Det drabbar alla sociala klasser, män som kvinnor, gamla som unga. Men den grupp som är mest utsatt är barn och unga vuxna, där den psykiska ohälsan ökat de senaste åren. Enligt en rapport från Stockholms Stadsmission har antalet unga i Stockholms län som söker hjälp hos barn- och ungdomspsykiatrin fördubblats på tio år. Samtidigt sjunker självmordstalen sedan 1980 för samtliga åldersgrupper utom unga i åldern 15–24 år, där det i stället har skett en ökning det senaste decenniet. Självmordsförsök är också ett allvarligt folkhälsoproblem som det sällan talas om. Det beror på att de mer sällan kommer till myndigheters kännedom, varför det inte finns någon heltäckande statistik och därför antas finnas ett stort mörkertal. Klart i alla fall är att antalet självmordsförsök är mycket större än antalet fullbordade självmord. Även här är den yngre delen av befolkningen överrepresenterad i statistiken. I Sverige försökte 2 303 ungdomar mellan 15 och 24 år ta sitt liv år 2014, varav 170 dog (Statistiken baseras på siffror från Nasp, Nationellt centrum för suicidforskning och prevention av psykisk ohälsa, som är en del av Karolinska Institutet)

I en interpellationsdebatt våren 2017 lyfte jag fram denna problematik för dåvarande sjukvårdsministern Gabriel Wikström. Vi delade uppfattningen om att psykisk hälsa, särskilt bland unga, hade en nedåtgående trend och att det var något som måste åtgärdas. Sjukvårdsministern instämde vidare i att köerna till barn- och ungdomspsykiatrin, BUP, var för långa och påpekade samtidigt att det kan förklaras med olika anledningar och gav sedan själv ett exempel:

”När det gäller väntetider till neuropsykiatrisk utredning, som interpellanten refererar till, skulle jag dock vilja hävda att det många gånger beror på att det kommer helt andra krav från skolan och föräldrar. Det har blivit något av en sanning hos många föräldrar men också hos många skolledare att man behöver ha någon form av utredning i botten för att kunna få särskilt stöd i skolan. Det här är felaktigt. En elev utan utredning ska också kunna få särskilt stöd om den har behov av det. Men som sagt tror man många gånger att det behövs en utredning, och då söker man sig ofta till den specialiserade barn- och ungdomspsykiatrin. Det här tycker jag är ett tydligt exempel på hur händelser och trender utanför psykiatrins kontroll påverkar sådant som väntetider och statistik”

Min fråga till socialminister Annika Strandhäll är:

Har ministern förtroende för att den officiella statistiken för väntetiderna inom barn- och ungdomspsykiatri är pålitlig och vad anser statsrådet bör göras för att få fram mer adekvat statistik på området?

.....

Dennis Dioukarev (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welander